

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**R. P. Pauli Segneri Societatis Jesu Brevis Vitæ Historia
cum ejusdem Concordia Quietis & Laboris in Oratione,
Expositione in Psalmum Miserere, Considerationibus de
Inferno, Expositione Cantici ...**

Massei, Giuseppe

AUGUSTÆ Vindel. & DILINGÆ, 1707

VD18 12383155

§. VII. Concionatur, & ad sublimius Sanctitatis studium excitatur.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-47773](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-47773)

faciunt, quod deberent: hinc videmus, Peccatores non confestim dare manus, quando adversis se tangi sentiunt, sed tantum cum hæc diutius durant: atque ita mecum actum est. Hucusque P. Paulus.

§. VII.

Concionatur, & ad sublimius sanctitatis studium excitatur.

Postquam supra manum Concionibus illis suis, non elegantibus minus, quam vero spiritu & energiâ plenius imposuit, apertum in campum prodire cœpit, & celeberrimis è suggestis dixit sæpius, cum fructu & laude non ordinaria ubique fere auditus. Sed dum ille aliis prædicat, & DEI verbum annuntiat, placuit divinæ Bonitati loqui ad cor ipsius, & ad vitam Sanctimonix multo exquisitioris eum momento impellere. Res ita se habuit. Morabatur Perusii, & per æstatem anni 1660. cum annum ipse vitæ explisset trigesimum sextum, feriatis diebus sacro è suggestu dicebat. Recepit se, pro more Societatis, feriis autumnalibus ad animum sacris S. Parentis nostri commentationibus excolendum. Hoc loco & opportunitate videtur illum expectasse DEUS, ut tanquam aurum in fornace perpurgaret, & è Religioso bono, faceret Apostolum. Aperuit illi intellectum, & arcana veritatum magis reconditarum patefecit. Docuit illum inprimis evidentiam quadam mirabili, quanta res sit Æternitas; sic ut pluribus noctibus claudere in somnum oculos non posset, attonitus vivâ & vehementi representatione abyssi illius inscrutabilis. Ab histimoris initiis citò transit ad amorem; cum sentiret animam sibi inflammarî ingenti desiderio DEO se penitus inholo.

holocaustum consecrandi ; videbatúrque sibi audire ratione quadam sensili suavissimam vocem , quâ DEUS illi diceret ; *volo ut amemus invicem*. Nec pluribus opus fuit , ut ille se repentè animo atque affectionibus alium multò advideret ab eo qui fuerat. Nullâ ampliùs sui , nullâ totius Mundi curâ tangebatur , & omnis ejus cogitatio in eo erat , quomodo tam benevolæ DEI invitationi responderet. Quam ad eam diem duxerat vita , tam ab omni noxâ aliena , ut in ea quivis ferè alius multum sibi complaceret , ipsi jam non aliud , quam mera scandala , & meræ miserix videbatur ; nec poterat modum in ea deploranda ponere , ingenti oppressus dolore , quòd tam serò DEUM ex animo sequi cœpisset : unde in epistola , quam ad familiarem aliquem suum dedit , ita disertè scripsit. *Dico tibi magno suffusus pudore verbum unum , me esse Incipientem ; neque enim aliquid occurrit animo , quod plus mihi pudoris exprimat , quàm videre , quòd nunc incipiam , post viginti tres nimirum in Religione exactos annos , ipsâ hesternâ luce completos ; & idcirco inter omnes Davidis versus , quorum aliquem qualemcunque usum habeo , nullum invenio , qui magis animum penetret , majorique cum sensu tangat & afficiat , quàm illum ; ego dixi , nunc cœpi*. Inde totus ad seriam perfectamque vitæ mutationem faciendam intentus , ad claram illam è cælo lucem , quinque potissimùm statui animæ suæ opportuna animadvertit , Paupertatem inquam , Receptum , seu solitudinem sacram (Itali *Ritiramento* dicunt.) Orationem , Pœnitentiam , Examen : utque hæc animi decreta tanto constantiùs animo imprimeret , è primis harum vocum litteris aliam conflavit , PROPE , quam majusculis expressam litteris spectabili cubiculi sui loco affixit , quin quisquam , quid illæ sibi vellent , assequeretur ; & lateret nos hodieque arcanum , nisi

id ipse rogatus amico cuidam suo aperuisset. Ad hunc ipsum cum subinde litteras daret: *Non ego, inquit, fui, qui ipse decernerem posthac ad ista incumbere; sed DEUS mihi non obscure significavit, quod hac à me ipse exigat. Faxit idem, ut hac ego prestare valeam, neque fidem ipsi datam fraugam: id enim si fieret, vehementer timerem: idcirco non omitat R. V. orare pro me, quia ego vehementer contremisco.* Hac ratione P. Paulus misit manum ad aratrum, nec ab illo momento unquam respexit retro, semper giganteis passibus cæpto itinere progrediens.

§. VIII.

In Indias mitti petit, sed non impetrat.

Confestim advertit ejus Collegij Inquilinostam miramutatio, apparuit enim P. Paulus totus cogitabundus, & alienus ab omni animi laxamento; perpetuò ferè suo clausus cubinulo, aut orationi vacabat, aut sacrorum librorum lectioni. Ad corporis afflictationes quod attinet, petiit, & obtinuit ab arcanorum animi arbitro, ut earum tum multis excruciare semet liceret, quàm multas sine notabili valetudinis detrimento usurpare sibi posse videretur: quantum autem ipse magnanimo illo fervore suo ferre sibi posse videretur, nos quidem narrare non possumus; cum præter se & DEUM, arbitrum ejus rei nullum admitteret. Audiebantur tamen totâ domo formidabiles flagrorum ictus, quibus ille in se quotidie sæviebat, & variis minimèque dubiis indiciis arguere licebat, brevissima illi esse somni spacia; nec nisi nudos super asseres exigi solita. Manifestioribus argumentis perficiendæ Paupertatis studium prodidit. Inquisivit solerter, num quid esset, quo mi-
nùs